

† IOAN

**DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL TIMIȘOAREI
ȘI MITROPOLIT AL BANATULUI**

Iubitului cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini, milă și har de la Dumnezeu, iar de la noi părințești binecuvântări!

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

„Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1)

Iubiți frați și surori în Domnul,

Prin mila lui Dumnezeu am ajuns la Peștera din Betleem, să ne închinăm Pruncului Divin, Oaspetelui Ceresc. Acesta a fost momentul astral din istoria mântuirii omului, când Fiul lui Dumnezeu vine pe pământ să-l caute pe om, comoara lui Dumnezeu răpită de păcat și de moarte.

Timpul așteptării se împlinise; până aici Legea Vechiului Testament l-a condus pe om, până aici, ca timp și ca loc, până la Betleemul Iudeii. De azi vorbim de timpul plinirii vremii: „Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni 4, 4-5).

O, Preasfântă Fecioară, ce mare har ai aflat înaintea lui Dumnezeu, acela de a-L naște pe Fiul mântuirii noastre! Ce Părinți Sfinți te-au născut și cum pronia lui Dumnezeu a fost cu tine!

Iubiților, prin Întruparea Sa, Hristos ne-a deschis calea spre Sine ca Dumnezeu. Prin profeți, Dumnezeu a grăit mereu către poporul lui Israel, chemându-l să-I urmeze.

Iată însă ce grăiește Dumnezeu prin Profetul Osea, cu aproape opt sute de ani înainte de Întruparea lui Hristos: „Dar poporul Meu este hotărât să se despartă de Mine. Îl strig, dar el nici nu ridică ochii spre Mine” (Osea 11, 7). Profetul Osea a trăit în timpul domniei lui Ieroboam al II-lea (783-743 î. Hr.), așa ne dă mărturie istoria, și așa grăia Dumnezeu prin el atunci.

Oare aceste cuvinte nu ne sunt adresate și nouă astăzi, când Dumnezeu, prin Fiul Său, pe Care L-a trimis în lume, strigă către noi?! Către poporul lui Israel a strigat prin profeți, iar către noi strigă prin Fiul Său. Azi, tot mai mulți

dintre frații noștri vor să se despartă de Dumnezeu și puțini mai sunt cei care își ridică ochii către Hristos Domnul.

La Betleem, azi sunt mai mulți îngeri decât oameni. Mâhnitu-S-a Dumnezeu văzând starea poporului și totuși El nu Se răzbună. Își trimite Fiul în lume, nu într-un pelerinaj, ci ca prin Jertfă să-Și aducă poporul din nou în casa iubirii Sale. Mâhnit, dar iubitor mai grăiește Dumnezeu prin Osea: „O, cum te voi lăsa, Efraime! (...). Mila Mă cuprinde!” (Osea 11, 8)

Iată, iubiților, ce praznic este cel de azi: Praznicul cel Mare al milei lui Dumnezeu. Acum, prin milă, primim cel mai de preț Dar de la Dumnezeu Tatăl, pe Fiul Său. Dacă dreptății lui Dumnezeu nu răspundem cum se cuvine și nu-I acceptăm totdeauna dreptatea, nici măcar acum, când Îl vedem pe Pruncul Iisus, nu putem să-I răspundem cu smerenie și cu recunoștință milei Sale celei cerești?! Analizând istoric, se vede că nu am răspuns cum se cuvine milei lui Dumnezeu față de noi. Să ne amintim de atitudinea lui Irod, când au sosit magii și i-au adus și lui vestea Nașterii Pruncului Împărat. Aici vedem o sincopă în gândirea lui Irod, el nu-și trimite ostașii cu magii să-L caute pe Pruncul Împărat și apoi să-Lucidă. Însă, după plecarea magilor, îngerul lui Dumnezeu îi dă poruncă în vis lui Iosif să ia Pruncul și pe Mama Sa și să fugă în Egipt: „Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să Îlucidă” (Matei 2, 13).

Iată purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de Pruncul Iisus, față de Fecioara Maria și de Dreptul Iosif, cel care își asumase marea responsabilitate de-a o ocroti pe tânăra Fecioară atunci când a părăsit Templul din Ierusalim.

De ce în Egipt?! Ca astfel să se îplinească ceea ce spune Scriptura: „Când Israel era tânăr, eu îl iubeam, și din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1). „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” nu este o metaforă poetică, ci are un fundament istoric bine întemeiat. În vremea Mântuitorului Hristos, în Egipt trăiau câteva sute de mii de israeliți, Egiptul fiind astfel locul de scăpare pentru cei năpăstuiți de legile celor care guvernau atunci Țara lui Israel. Aici, în Egipt, îngerul lui Dumnezeu i-a trimis pe Iosif împreună cu Pruncul și cu Mama Sa. „Mila Mă cuprinde”, zice și azi Dumnezeu către noi.

Doamne, fără mila Ta pierim pe valurile atât de involburate ale acestei lumi. Nu ne părăsi!

Iubiți frați și surori în Domnul,

Dacă Irod s-a întristat de venirea în lume a lui Mesia, au fost însă oameni care L-au primit cu bucurie și anume păstorii din ținutul Betleemului. Bucurie mare a fost și în rândul îngerilor. Iată, ceata îngerească a cântat cu bucurie, dând slavă lui Dumnezeu pentru cele văzute și de cele împlinite (cf. Luca 2, 13-14); văd și îngerii descoperită „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută” (Troparul Născătoarei, glas 4).

Cred că păstorii au fost primii oameni care au venit cu darurile lor la Pruncul Iisus. Ei nu I-au adus daruri scumpe asemenea magilor, aur, tămâie și smirnă

(cf. Matei 2, 11), ci I-au adus sudoarea frunții lor de păstor: „Să mergem, dar, până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Și grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc culcat în iesle. Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest copil” (Luca 2, 15-17).

Nașterea lui Iisus Hristos a fost acel moment astral din istoria omenirii, după creație, când, în mod cu totul direct, Cerul s-a coborât pe pământ, s-a întâlnit Cerul cu pământul. Păcatul ridicase un munte de nerecunoștință între om și Dumnezeu. Omul alerga după moarte, în ea vedea alinarea durerilor pământești. Omul nu mai privea spre cer, ci numai spre pământ. Omul pierduse drumul spre Iubire.

Moartea, în esența ei, nu este iubire, ci frângere a oaselor, dar nu și a vieții.

Omul iubea mai mult întunericul, și nu Lumina: „Că oricine face rele, urăște lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească” (Ioan 3, 19-20). Și azi vedem cum unii dintre frații noștri vor să pună în lanțuri lumina, să nu se vadă fărădelegile acestei lumi. În întuneric, cred ei că păcatul n-ar fi văzut de Creator.

Fraților, Evanghelia lui Hristos ne îndeamnă să ne renaștem și noi azi din uitare, să ne regăsim drumul spre noi și spre semenii noștri.

Cât de aproape ne este inima din noi și n-o găsim, n-o deschidem să intre în ea, să Se odihnească și să Se roage Duhul Sfânt: „De asemenea și Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul Se roagă pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8, 26). Nu căutăm nevăzutul din noi, ci ne îndreptăm mintea spre întunericul astral. Omul a fost semănat de Dumnezeu să răsară în veșnicie, iar el vrea să rămână mereu în subsolul vremelniceii istorii.

La Întruparea Sa, Hristos nu ia chip de înger, ci chip iconic, de om, și-i arată omului că este și el chemat să fie o icoană vie. Azi se împlinește încă o dată ce scrie în Cartea Facerii: „Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră (...).» Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său” (Facere 1, 26-27).

Priviți icoana Nașterii Domnului și veți vedea lumina de pe fața Pruncului. Ce frumusețe divină! Așa era și fața lui Adam înainte de căderea în păcat.

Lumina și iubirea erau înveșmântate în veșnicie.

Iată, vedem și icoana istorică a lui Hristos, Cel Care, de azi, este Dumnezeu și Om: Dumnezeu adevărat și Om adevărat. L-am văzut prin mărturia Sfinților Evangheliști ca Dumnezeu, făcând minuni, dar L-am văzut, așa cum L-a văzut și Isaia Profetul, suferind ca Om, părăsit de toți și atârnat pe lemnul Crucii.

Iubiților,

Omul, în viața lui, trece prin mari provocări, dar se pare că cele mai grele provocări sunt acelea de a iubi și de a trece pragul bisericii. Iată, omul împlinește

unele din poruncile Evangheliei, însă, când e vorba de porunca iubirii, aici ne poticnim cei mai mulți dintre noi.

Cât de greu este a urî, a face rău și cât de ușor și de plăcut lui Dumnezeu este a face binele! Cui îi ceri ajutorul când faci rău, iubite frate creștine?! Și cui îi ceri ajutorul când faci binele?! Unde privești când faci rău și unde privești când faci binele?!

Să privim de azi spre această icoană a Nașterii Domnului, știind că milă I-a fost lui Dumnezeu de noi, atunci când Și-a trimis Fiul în lume s-o izbăvească din robia păcatului și a morții.

Iubiți frați și surori,

Iată au ajuns și magii la Peștera din Betleem. Sunt osteniți de drum, dar vedem în mâinile lor darurile pe care le-au adus Pruncului Împărat, iar pe chip, bucuria de a-L întâlni pe Cel Care a făcut cerul și pământul. După colindul îngerilor: „Slavă întru cei de Sus, lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14), care i-a adus bucurie Maicii Domnului, iată acum o altă bucurie și mângâiere adusă de către cei trei magi. Darurile magilor erau de mare preț, probabil că valorificându-le, Dreptul Iosif va fi reușit să asigure fuga în Egipt. Am putea spune că astfel și magii L-au ajutat pe Prunc să fugă în Egipt.

Dacă magii I-au adus daruri lui Iisus, oare noi, azi, cui ducem daruri?! Azi, Hristos nu are nevoie de aur, de tămâie și de smirnă, ci are nevoie de iubirea noastră, de iubirea față de cei aflați în suferință, frații mai mici ai Lui: „Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40).

Iubiților, lacrimile pocăinței noastre sunt aurul cel așteptat de Hristos de la noi. Lacrimile omului cad în cer, nu pe pământ.

Lacrimile sunt pâinea și cuvântul de mângâiere pentru cel aflat în suferință. Iată aurul, smirna și tămâia ta pe care le poți aduce lui Hristos azi și ori de câte ori vei trece prin fața unei case, unde vei vedea o mamă, o văduvă sau vreun frate care au nevoie de ajutorul tău. Nu fi nepăsător, ci ajută-i să fugă din foamete, din frig și din sărăcie.

Vădindu-ne prin fapte, nu numai cu vorba, vom arăta că suntem devotați creștini, în care a rodit cuvântul Evangheliei lui Hristos.

Iubiți fii duhovnicești,

Acum, la acest Praznic al milei, Îl rog pe Bunul Dumnezeu să vă mângâie pe toți, mai ales pe cei aflați în suferință și să-Și reverse mila Sa cea bogată peste neamul nostru greu încercat în aceste vremi.

Să aveți parte cu toții de sănătate, de pace și de bucurii în Duhul Sfânt!

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, azi, fiecare casă de creștin este un Betleem.

Vino, mângâie și miluiește!

† IOAN
al Banatului